

Lajla.

Skildringer fra Finmarken af J. A. Friis. (Fortf.)

Laagje fik ikke Søn i Dørene den Nat, og paa Turen til Alten var han fortaent og tabt. Saa snart som muligt rejste han derfra igen, og tre Dage efter stod han atter i sit Telt lige over for sin Kone med Lajla paa Stødet.

Han sagde ingen Ting straks, men saa tankfuld paa det lille, smukke Biebarn, som blev bragt til Sengs af Mor Laagje, efter at det havde leget sig træt med de Smagsfager, som Laagje medbragte.

Om Natten, da alt var bleven tykt og stille i Teltet, og Mellet og Lajla sov, og ingen kunde høre dem, vækkede han sin Kone, idet han hviskede:

„Kone, hører du?“

„Nu, hvad er det?“

„Jeg har faaet noget at vide.“

„Hvad er det da?“

„Jeg ved, hvem Lajlas Forældre er.“

„Ved du, hvem Lajlas Forældre er? Hvorledes har du faaet det at vide?“

„Jeg var i Karasjok og talte med Handelsmanden. Han fortalte, at han og Kone i Fjor paa en Rejse til Koutaleino mistede Barnet.“

„Fortalte du dem, at det levede, og at du havde det?“

„Nej, jeg fortalte ingen Ting, men jeg fik en ond Samvittighed, da jeg saa paa Moderen, som Sorgen har tæret paa og gjort tyg og mager. Stakkels Moder, hvor hun saa uligelig ud!“

„De var begge taufe en Stund, indtil Laagje igen spurte: „Hvad skal vi gøre?“

„Na, naar du ikke siger nogen Ting, saa faar ingen roget at vide, og hun faar vel sagtens flere Barn.“

Hermed blev det, og der gik en 8 Dages Tid, men hvad Laagje gjorde eller ikke gjorde, saa kunde han ikke glemme den barnløse Moder, som sad alene i Karasjok, og pludselig udrød han igen en Nat:

„Kone, jeg faar ingen Kone, ingen Fred, ingen Søn for Barnets Stuld. Jeg holder ikke ud længere med denne Hemmelighed. Vil du som jeg, saa rejser vi i Morgen med Barnet til Karasjok.“

„Men kanste du bliver straffet, fordi du har stjult det saa længe?“

„De kan da vel ikke straffe mig, fordi jeg har fundet og reddet Barnet og nu bringer dem det?“

„Nej, men fordi du ikke før har søgt efter Oplysning eller søgt at finde Forældrene.“

Det var tydeligt, at Mor Laagje havde mindre Medlidenhed end Manden med Hensyn til Barnets Forældre.

Der gik igen nogle Dage, men det blev ikke bedre med Laagje. Glæden over Barnet var borte. Naar det græd, blev han ikke til Mode, og smilte og lo det, saa kom han igen til at tænke paa det forfulde Moder i Karasjok.

Endelig blev det hemimod Jul afgjort, at Mand og Kone med Jaampa skulde rejse af Sted med Barnet Lill-juleaften.

Paa Vejen fik Jaampa, som afskedsende med Mor Laagje havde Lajla i sit Skød under Korfelen, til sin Forundring høre den fante Historie om Barnet.

De kom til Karasjok næste Dag, Juleaften, ud paa Eftermiddagen og fandt Handelsmanden og Kone hjemme. Da de skulde gaa ind, bad Jaampa om ogsaa at faa Lov at gaa ind med, men Laagje mente, at det ikke var værd, at de gik med alle.

„Na kære, lad mig ogsaa faa Lov at gaa ind med og se paa, hvor glade de blive“, bad Jaampa, og det var da ogsaa Synd at nægte ham det, tænkte hans Husbond.

Alle tre gik da ind og satte sig paa Hug ved Døren; Mor Laagje med Lajla paa Stødet.

„Saa duker ude og rejse Juleaften, Laagje, med Kone og Barn“, siger Handelsmanden.

„Ja, jeg vil gaa i Messe i Morgen.“

„Er det dit Barn, den lille der?“

„Ja, det er min lille Datter Lajla.“

„Du kommer ikke til noget Glædens Hus hos os, Laagje. Du ved, hvad der hændte i Fjor.“

„Du er endnu bedrøvet?“

„Ja, vi blive aldrig glade mere!“

„Du skal blive glad i Aften“, sagde Finnen, „alle Kristne skal være glade i Aften!“

„Ja, lovet være Jesus Kristus!“

„Amen!“ sagde Finnen.

„Ogsaa din Kone skal blive glad; vi skal være glade alle og talte den Almagtige, som opvækker de døde.“

„Er du bleven overvejende Bræddant, Laagje?“ siger Handelsmanden.

„Nej, men jeg kommer alligevel med et glad Budskab til dig i Dag. Du skal faa en Gave af mig, som vil gøre dig glad igen.“

„Ingen Gave kan glæde mig.“

„Jo, jeg vil skænke dig et Barn, det Barn der“, sagde han, vedende paa lille Lajla, som gik omkring paa Gulvet.

„Dit eget Barn“, sagde Handelsmanden, „hvad er det, du mener, Laagje!“

„Et vakkert Barn, en smuk lille Pige, ikke sandt“, sagde Laagje, „hun ligner vist dit Barn?“

„Men jeg fortaer ikke, hvad du mener med at ville bortgive dit eneste Barn, som du var saa glad ved sidst du var her. Du maa ikke svøge med sig!“

„Ikke Svøge, ikke mit Barn, fundet Barn!“

„Fundet Barn?“ sagde Handelsmanden.

„Ja, i Fjor Juleaften fandt jeg et Barn.“

„Du fandt et Barn i Fjor Juleaften“, udrød Handelsmanden, „hvor?“

„Ved Storfjosen paa en Isflage i en Bugge.“

„I Guds hellige Navn! hvad er det, du siger?“ udrød Handelsmanden, medens Konen sprang frem og stod med foldede Hænder og stirrede snart paa Laagje, snart paa Barnet, som stod tæt ved Mor Laagje.

„Jeg har sagt, at du og din Kone skulle blive glade i Aften, og at vi skal være glade alle sammen“, sagde Laagje.

„Saa hør da! Jeg fandt dit Barn i en Bugge paa et Is-
flage ved Storfjosen i Fjor Juleaften i Nørtingen. Buggen kastede jeg, men Barnet bar jeg hjem paa min Barm, og siden har jeg haft det, og nu bringer jeg dig det i Dag, og der skal det, saa sandt hjælpe mig Gud i min sidste Stund!“

Moder og Fader faldt paa Knæ, og medens Moderen omsvøbte og kysede Barnet og holdt det lille Ansigt frem for sig, og atter tog det i Havn og grad Glædens Taarer, fortalte Laagje nærmere, hvorledes alt var gaaet til, og at han ogsaa havde ladet Barnet bære, og at det hed Lajla.

Da saa blev der i Sandhed, som Laagje havde sagt, en glad Juleaften i Handelsmandens Hus. Jaampa lignede sig med Taarer i Dørene ud og fortalte Magga og Lasse, at det forbundne Barn var fundet, og disse kom da først lyttende ind og glædede sig med de glade. Saa gik Næbden videre, og snart var næsten hele Befolkningen paa Stedet samlet for at se Barnet og høre Fortællingen om samme. Alle blev trakterede, og alle fik Julegaver og alle sang de sammen til Slutning den gamle, kære Salme:

Et lille Barn saa lystelig
Et født for os paa Jorden etc.

Da Laagje anden Juledag skulde rejse og sagde Farvel til de lykkelige Gæstefolk, udtrede han:

„Du vil vel ikke, at jeg skal straffes, fordi jeg kom til at beholde dit Barn saa længe?“

„Nej, Gud velsigne dig, Laagje“, sagde Moderen, „du skal ikke straffes; jeg skal takke dig alle mine Levedage for, hvad du har gjort imod mig og lille Marie.“

„Nej, Lajla“, sagde Laagje.

„Ja, ja“, siger Moderen, idet hun atter og atter kysede Barnet, „lad hende da i Guds Navn hedde Lajla.“

VII.

Besten.

Den paafølgende Sommer opholdt Laagje sig som sædvanligt ved Kysten i Altnes Brækkgaard med sin Hjord, sit gamle Tjenestebarn og Mellet, men lille Lajla blev savnet og ikke mindst af den sidste Jaampa. Da Barnet blev borte, blev den gamle igen ordnub, bister og vanstelig at gøre til pas. Paa Turen til Kysten havde han ved uvoeren Kærlighed forbrændt et Rensdyr, og om Sommeren havde han lagt sig paa Tur og dræbt alle Bumannshunde, som han i Hemmelighed kunde faa Tag i. Saa havde han ogsaa i et Slagsmaal slaaet et Par Bumannshunde, at man havde sendt Lensmanden efter ham for at faa ham for Forligelseskommissionen, men den, som ikke mødte, var Jaampa. At faa fat i ham var ikke muligt, da han som en fredbesidder sig snart her, snart der i Odemærken iblandt Rensdyrene, og kun i et Hemmelighed en og anden Gang faa ind i Teltet til Laagje, som naturligvis ikke fortraadte ham.

Omtrent paa den Tid, da Hjelmsfinnerne begyndte at trække tilbage igen til Højfjeldene, som der dunkle Røgter om, at en forfærdelig pestagtig Sygdom skulde rase i Finmarken. Den skulde være indkommen fra Rusland, fortalte der, og ligne Børnekopperne. Ingen Læger fandtes i den Tid paa de Kanter, og det fortæller, at Folk døde som Fluer. I Fær skulde det være Finnerne, som angreb, men ogsaa mange Nordmænd skulde være blebne Ofre for Pesten. De, som kunde flygte, de flygtede, men bragte derved Smitten med sig andstedes hen, og som en Udbredelse udrødte Sygdommen sig videre og videre. Befolkningen i Sydvaranger skulde næsten være uddød, fortalte der, ligesaa i Røstebø og op over Tanaelven til Karasjok. Hver Dag kunde man vente, at Pesten ved en eller anden Flygtning vilde komme over til Bestmarken, og Folk begyndte at blive engstelige for at rejse nogetsteds hen eller møde fremmede eller tage imod nogen.

Vist er det, at der omtrent ved Midten af forrige Aarhundrede rasede en pestagtig Sygdom i hine Gæde, og af Mandtalslisterne fra hine Aar ser man, at Antallet af „Slaktemænd“ sank ned i en forfærdelig Grad, saa det hedder, at „Landet var næsten øde.“

Laagje og de andre Hjelmsfinner, som opholdt sig ved Kysten, flygtede sig derfor med at forlade de behøvede Egne og atter til tilbage til de indre, søe og vilde Højfjeldsvidder, hvor ingen Rensdyrskud fandtes.

De blev derfor enige om paa en bestemt Dag at drive alle deres Rensdyr sammen paa en stor Slette for at holde „Rattem“ eller at stille Dørene ud fra hoderne efter Mærkerne, saaledes at enhver Familie eller Fjer kunde faa sine Dyr for sig selv og drage, hvorhen han vilde med sin egen Hjord. Om Sommeren, da Dørene er fri for Ulve og gaar saa godt som paa Fribæand, blandes nemlig ofte forskellige Hjorder sammen, naar flere Finner opholde sig paa samme Hjelmsfinning, men om Vinteren, da Dørene nøje maa vogtes, ser enhver til at faa sin egen fjerre eller mindre Hjord for sig selv. En saadan „Rattem“ er et vanskeligt Arbejde og medtager flere Dage. Det er ikke saa let at stille denne levende Masse ad, som at sondre Tømmerstøkke i en Lande ud fra hoderne efter Mærkerne, men Jaampa er dygtig heri som i alt anstrengende Arbejde, og omsider lykkedes det ved forenet Hjælp af Folk og Hunde at faa Storfjosen delt i 3—4—5 eller flere mindre Hjorde. Rigtig nok har der ofte været Trætte, ja endog Slagsmaal ved en Rattem, da der kan opstaa Tvivl om Mærkerne, eller Døye har haft deres Fingre i dem og forandret dem, medens den rette Ejer af dette eller hint Sækkende alligevel har god Grund til at paastaa, at Døret tilhører ham. Der striges og straales, Læstør flyde sid og did, Hunde bjaæse, Dyr skædes af Sted til forskellige Kanter, og det hele bærer en højst beløvet Scene i flere Dage, indtil Rattem endelig er udsørt, vistnok kun i de fjældneste Tilfælde til alles Tilfredshed. Laagje og hans Følge havde ikke mindre end 7 Mærker eller forskellige mærkede Dyr, der skulde plukkes ud af en Samling af kanske 8—10,000 Dyr. Der var nemlig først hans eget Familienmærke, saa Jaampas, Jounas og begge Pigerne, saa Mellets og Lajlas, da, som før fortalt, begge disse havde faaet Ken i Fadderbage.

Endelig blev man da færdig og drog hver til sin Kant. Laagje drog indad mod sin gamle Vinterplads paa Affanasfjeldet. Paa Vejen mødte de en Dag en Finne, som kom gaaende over Fjeldet og som Laagje kendte.

Efter den almindelige Hilsen mellem Venner, som be-

stærker, at man lægger højre Haand paa hinandens venstre Skulder eller halvt omfavner hinanden og bruger Kinde mod Kinde og Næseben mod Næseben, blev den fremmede indbudt i Teltet, hvor han anfæde: „Fred i Hus!“ og fik Søde ved Arnefædet. Laagje spurte ham, hvorfra han kom.

„Fra Asebakke, tre Mil fra Karasjok“, svarede Manden.

„Kom du ikke gennem Karasjok?“ spurte Laagje.

„Nej, did vovede jeg nok ikke at komme“, svarede Manden.

„Hvorfor ikke?“

„Har du ikke hørt om Pesten?“

„Jo“, svarede Laagje, „men har Pesten ogsaa været i Karasjok?“

„Ja“, svarede den fremmede, „Pesten kom der i Sommer, mange døde, og de øvrige, som kunde flygte, de flygtede til Asebakke eller andre Steder hen.“

„Hvem bragte Sygdommen did?“

„Flygtninge fra Tansen“, fortalte den Finne, og Familens Opmærksomhed blev nu i højeste Grad spændt. Naar Finner faa høre interessante Nyheder, kan de lytte til med en egenlig Forstand gæbende Opmærksomhed. Al Beskrivelse af dem. Steen holdes stille i Øryden, Fingrene, hvormed Staaen sliffes ren, slambser paa Vejen fra Staaen til Munden, Hånen, hvormed man skal tænde Piben, brænder med i Fingrene paa Vejen fra Ilden, og alt imellem høres Udbrud, som: „Vuo!, vuo!“ eller „Vuo! dal die!“

Den fremmede fortalte, at „en Morgen tidlig, da Handelsmanden Lind gik ned til Elvebredden, saa han, at der laa en fremmed Saad ved Stranden. I Forskoven laa en Kone med et Barn paa Stødet, og paa Stranden laa en Finne i sin Skindbøtte. Handelsmanden troede, at det var rejfende Folk, som havde lagt sig til at sove efter Turen og ruskede i Munden for at faa ham vaagen, men til sin Forfærdelse mærkede han, at der ikke var Liv i ham, og da han saa næjere til, viste det sig, at Manden var forblaa i Ansigtet, og at det lugtede af ham. Konen og Barnet var ligeledes døde. Handlensmanden gik hen og tog dem med sig, og fortalte om det døde ved Stranden. Det var ikke vanskeligt at skåne, at de var Flygtninge, som havde ført Pesten med sig, og snart gik det som en Udbredelse fra Rabs til Rabs: „Gud hjælpe os, Gud hjælpe os, Pesten er kommen!“

Handelsmanden vovede dog at gaa ned til Stranden igen, laskede den døde op i Vaaden og derpaa satte denne i Bart ned ad Elven, hvor den forfandt i første Fos, men to Dage efter blev han syg og straks efter ogsaa hans Kone. Saa blev flere og flere syge, og Folk begyndte at rømme, saa hurtigt de kunde komme bort fra det pestfængte Sted, dels opad langs Elven, dels ud i Odemærken, hvor vistnok mange senere er omkomne.

„Og hvordan gik det med Handelsmanden og Kone?“ spurte Laagje.

„De døde begge to, efter hvad jeg har hørt, og deres Tjenestefolk rømte.“

„Men Barnet, hvad ogsaa Barnet, som de havde, en lille Pige, som hed Lajla?“

„Det ved jeg ikke, jeg har intet hørt om Barnet“, sagde Finnen. „Folk er endnu ikke begyndt at vende tilbage igen, og formodentlig ligger mange ubegravede, da der nok ikke findes en levende Sjæl mere i Karasjok. Først efter Sne og Kulde tør vel de døde sig did igen, som endnu leve, hvor de nu findes. Nogle saa bo i Asebakke, som fortalte, hvad jeg ved.“

„Men hvad nyt fra Haulksten“, spurte den fremmede, „er Pesten kommen til Alten?“

„Endnu ikke“, svarede Laagje, „men alle Rensdyr var bange og frøgtede for, at den hver Dag skulde komme.“

Den fremmede tog Afsted og drog videre, og 8 Dage senere slog Laagje sine Telte op paa Affanasfjeldet, omtrent 5 Mil fra Karasjok.

Jaampa havde hele Tiden med stor Opmærksomhed hørt Samtalen mellem den fremmede og Laagje, men ingen Spørgsmaal gjort da eller Bemærkninger senere. Han gjorde sin daglige Dont, men der var næsten ikke et Ord at faa af ham. Det var aabenbart, at han gik og grunbede paa noget eller ventede paa noget.

En Maanedes Tid senere, efter at Kulden havde indfundet sig for Alvor, og der var kommen Sne paa Marken, saa Fjoret var upperligt for Kæring med Ken, kommer Jaampa en Aften ind i Laagjes Telt og sætter sig ved Arnefædet.

„Du har hentet to Kærer hjem i Dag“, siger Laagje, „hvad vil du med dem, vil du ud at rejse?“

„Ja, i Aften rejser jeg, naar Raanen kommer op.“

„Hvor skal du hen?“

„Det ved du.“

„Ja, kanste jeg ved det“, siger Laagje, „men tør du vove dig did, er du ikke bange for Pesten?“

„Jeg er ikke bange for nogen Ting, og Kulden maa vel have dræbt Pesten, efter at alt er stenfrosent. Desuden saa vil jeg vide Væddom om Barnet, jeg vil vide, om vor lille Fugl lever eller ligger død og fold der nede i Karasjok.“

„Ja, kan du finde Barnet, som nu ingen Forældre har og bringe det hid til os igen, skal du aldrig mangle noget, saa længe du vil være hos mig, enten som Tjenestebarn eller som din egen Fjerre!“

„Al. 11 om Aftenen satte Jaampa sig i Slæden og førte af Sted til Karasjok med Laagjes Onkel. „Gid Fjerdens Gud være med dig og førte dig lykkelig tilbage igen!“

Han førte hele Natten, og næste Formiddag var han paa Hjelmsfinne omfrem for Kirkestedet, hvorfra man kan se ned paa Landsbyens Hus.

Der laa øde og tomt ud paa Sletten, hvor Husene laa, og der steg kun Røg op af en eneste Stofken. Men da der fandtes Tegntil Rensdyr, førte han raskt nedad mod Sletten, tværs over Elven og hen til den enlige Hytte, hvorfra Røgen steg op.

Da han kom ind i Stuen, saa han i Hjelmsfinningerne ikke andet end en gammel Kone, som sad paa Hug ved Ilden, men senere opdagede han, at der ogsaa laa en gammel Mand i en Seng.

„Gud være lovet!“ udrød Konen, da Jaampa traadte ind, „endelig kommer her du Rensdyr igen! Kommer du fra Asebakke eller fra Fjeldet?“

„Jeg kommer fra Fjeldet, fra Affanas Laagje.“

„Har Pesten ikke besjiget eder?“

„Nej, vi er slupne fri for den.“

„Er det din Mand, den gamle der i Sengen?“ spørger Jaampa.

„Ja, det er min Mand. Vi er de eneste igen her, alle andre er døde eller flygtede, men vi er saa gamle, at vi dog snart alligevel, og derfor vilde Pesten vel ikke tage os.“

I det samme opdagede Jaampa, at der laa noget under et Tæppe i en lille Sengelarm i et Hjørne ved Døren.

„Hvad er det, som ligger der i den lille Seng?“ spørger han.

„Det er et stakkels lille Biebarn, som vi har maattet tage ind til os, da alle andre rømte“, svarede Konen.

„Hvis Barn er hun da?“

„Hun er en Datter af Handelsmanden“, siger Konen. „Er hun Handelsmand Linds Datter og hedder Lajla?“ spurte Jaampa, idet hans Hjerte begyndte at slaa heftigt.

„Jeg ved sandelig ikke, hvad Barnet hedder, men at hun er en Datter af de to fremmede, som kom hid for et Par Aars Tid siden, er sikkert. Det er Synd for Barnet. Begge Forældrene døde i Pesten og ligger endnu ubegravede henne i Huset, og hende fandt vi en Dag sidende uden for Døren. Hun grød saa jammerligt, at vi tog hende hid, og her har hun siden været, stakkels Barn.“

„Det skal du have Tak for og blive lønnet for“, sagde Jaampa.

„Ja, Gud ske Lov, at her endelig er kommet et Rensdyr“, sagde Konen. „Vi har næsten ikke Madsmuler mere i Huset. Lidet havde vi til to Munde, mindre blev det til tre, Gud hjælpe os!“

„Du skal faa Mad af mig“, sagde Jaampa, „jeg har Mad med mig, du skal faa saa meget, du behøver.“

I Hjelmsfinningerne var Pesten flere Gange henne for at se, om ikke Mamma og Papa vilde faa op, fortalte Konen, „men nu fortaer hun nok, at de er døde.“

Med bankende Hjerte fik Jaampa hen til Barnets Seng og satte sig ned paa Hug og saa paa det nu magre og forkomne lille Rensdyr, som det saa ofte havde glædet ham at se smilende, muntert og skligt.

„Lajla“, sagde han sagte, „Lajlashjama, gulakgo?“

„Lille Lajla, hører du?“

Barnet daagende ved at høre sit Navn, men da hun fik den fremmede i den tykke Pels og det mørke Ansigt at se lige foran sig, blev hun bange og begyndte at fortrække Ansigtet til Graad og vilde skjule sig under Klæderne.

Jaampa blev ikke til Mode, han vilde saa gerne være venlig naar han blot bibste, hvorledes han skulde bære sig ad. Konen kom da hen og søgte at betolige den lille, idet hun rejste hende op i Sengen.

„Vær ikke bange“, sagde hun, „han gør dig ingen Ting. Vær nu snil, saa skal du faa god Mad at spise.“

„Lajla, utsa loddashjama, ale bala!“ Lajla, min stakkels lille Fugl, vær ikke bange“, sagde nu Jaampa igen saa blidt som muligt.

„Ikko dovla muo, Lajla, ikko muite Jaampa?“

„Ræber du mig ikke, Lajla, kan du ikke erindre Jaampa og Laagje og Mellet og alle Rensdyrene?“

Barnets Ansigt lysnede, hun lærte sine Taarer bort og stirrede paa Jaampa.

„Du Jaampa?“ flammede hun.

„Ja, jeg er Jaampa, min stakkels lille, nu maa du ikke græde mere, nu skal du kære med Jaampa og sidde paa Jaampas Høg, og være glad og spise god Mad med Jaampa.“

„Ja“, sagde Barnet, „Lajla spise god Mad med Jaampa.“

Jaampa tog straks en Rentunge frem af sin Barm og begyndte at flæske smaa Stiber op til Barnet, som nu ikke var bange længere, men kom hen til ham og til hans store Glæde spiste begærlig af Maden, adledes som en billed Fugl, som man ved Venlighed har gjort frugtløs og faaet tam.

„Vil Lajla være hos mig?“ spurte Jaampa.

„Ja, Lajla være med Jaampa.“

„Vil Lajla kære med mig, kære med Ken, kære til Laagje og Mellet og Jouna og Magga og Gunnil?“

„Ja, Lajla kære med Jaampa, og Mama og Papa!“

„Nej, Mama og Papa er døde og borte, men naar du kommer med mig, skal du faa en anden Mama, som skal være god imod dig, og Jaampa skal holde af dig.“

„Vil du tage Barnet med dig?“ spurte Konen.

„Ja, derfor er jeg kommen. Hun har ingen Forældre mere, hverken Slægt eller Venner her, derfor skal hun være Laagjes Barn igen, som hun har været før, og aldrig mangle noget.“

Saa gik han ud og bragte med sig ind igen en hel Del Rentdyr, som han gav Konen.

„Er her har du Mad, saa længe til Folk kommer tilbage, og trænger du mere, skal du faa, men Barnet tager jeg med mig.“

Konen taltede og var vel tilfreds med Bittet.

Saa fik Lajla et Par store Romager paa Benene og blev puttet ind i en Stindpels, hvor hun laa som i en Seng, hvorpaa Jaampa tog og bar hende ud i Slæden.

Saa hentede han Rensdyrene, samlede dem for Slæden, satte sig i den forreste med Lajla paa Stødet og førte af Sted, saa det sprudede om ham, bort fra denne sørgelige Pestplads og opad igen til sine kære Hjelmsfinne, nynnende en improviseret Sang over denne Begivenhed, i sin Glæde over at have fundet sin lille Fugl, sin lille Lajla igen.

De naaede ikke Maalet samme Dag, men maatte overnatte paa Fjeldet. Dog, det havde ingen Rensdyr. Jaampa græbede en Fordybning i Sneen og lagde Rensdyr under og over Lajla, som snart sov ind. Selve hvide han ogsaa nogle Timer ved Siden af Barnet.

Laagje og hans Kone kunde fra Teltet se ud over en lang Is, hvor Jaampa maatte komme, og allerede tidligt, straks det lysnede, havde de begge af og til kastet Blikket hen i den Retning.

*) Mandtalslisterne vilde Nationer bruger man derfor ikke at fige: giv mig et Kys! men: giv mig din Kænde!